

[Hanne Reintoft.]

skulle holdes, åbenbart også selv om forudsætningerne var ændrede. En anden leder snakkede ligesom en fordoms formand i Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund, Aksel Olsen, om, at der skulle holdes ro på bagsmækken. En tredje understregede, hvor vigtigt det var at øge effektiviteten. LO burde ikke glemme, at det er vigtigt at opfylde sin forpligtelse, nemlig til enhver tid at kæmpe for forbedring af arbejdernes realløn. Det om effektiviteten skal arbejdsgiverne nok klare. Opfylder man ikke fra fagbevægelsens topledelse denne forpligtelse, så får man netop de modsigelser og personkonflikter ud af det, som vi har set i de seneste dage, hvor det eneste rigtige havde været at stå i spidsen for arbejdernes krav.

Den ikke længere slet så stærke smedeformand Hans Rasmussen løber så forleden til socialdemokratiet og siger: disse ubehagelige, men påtrængende lønkrav må ordnes i folketinget. Men her må man faktisk sige, at socialdemokratiets ledelse tog konsekvenserne af partiets hidtidige holdning, nemlig kun at foretage indgreb i arbejdsmarkedsstridigheder i folketinget, når det er til gavn for arbejdsgiverne. Hr. J. O. Krag gav derfor Hans Rasmussen et nej til denne nødplan, og dette nej er i og for sig efter vor mening også korrekt; arbejdsmarkedets parter må selv føre sine lønforhandlinger, sine mæglinger, sine arbejdskampe, blot man også ville huske det, når det gav nede den anden part. Da både SF og socialdemokratiet støttet af de nuværende regeringspartier greb ind i slagteriarbejderstrejken, kom der ikke noget nej.

Alligevel har man i de sidste dage i socialdemokratiet måttet kunne indse, at der måtte ske et eller andet, også hvis man skulle opretholde illusionen om, at man førte en effektiv oppositionspolitik. Man har derfor besluttet sig til at fremsætte nogle ideer til nogle af de fornuftige forbedringer, som skulle have været gennemført, da man selv havde flertal til det, og som nu i to år kunne have været fremført med meget større vægt, fordi man ville have haft befolkningen bag sig, hvis man havde gjort det; det ser man nu.

Socialdemokratiet og SF besluttede sig altså til hver for sig — trods Hans Rasmus-

sens energiske bønner om samarbejde — at fremsætte hver sit næsten ens forslag. Det er også udmærket, blot man holder sig for øje, at forslagene ikke hjælper på eller løser det reelt fremførte lønkrav, som det i dag rejses på arbejdspladserne. Kravene forstummer næppe heller herefter, og svaret på dagens debat lader næppe vente på sig. Men det ville være af betydning, hvis sammenhængen mellem socialdemokratiets politik og dets lederes udtalelser kom til at stå klart.

På den socialdemokratiske nylig overståede kongres blev der fra formandens side talt om, at levevilkårene var forringede, at regeringens løfter ikke var holdt, men samtidig advarede man mod uro på arbejdspladserne. Man vil ikke rejse lønkrav, men her i folketinget vil man rejse andre krav. Hvor langt vil socialdemokratiet gå for at gennemføre disse krav? Er det skinopposition? Er det et forsøg på at skaffe sig den ro på bagsmækken, som man så nedlædende har talt om? Eller ligger der en reel vilje bag? Er viljen i så fald så stærk, at socialdemokratiet ønsker befolkningens aktive medvirken? Er den så stærk, at man ønsker arbejdspladser og fagbevægelses aktive støtte til at få sine forslag gennemført? Og vil socialdemokratiet i konsekvens heraf støtte aktioner for sine krav? Ord alene gør det næppe med den nuværende regering, men der skulle være muligheder, fordi arbejderne er villige til at aktionere. Spørgsmålet er, om socialdemokratiet vil støtte arbejdspladsernes krav. Et klart svar vil afklare problemerne ikke mindst på de mange arbejdspladser, hvor man aktionerer sammen i enighed og på tværpolitisk grundlag, og hvor man må vide og glæde sig over, at mange progressive socialdemokrater står side om side med andre kolleger i fagbevægelsen med krav også til deres parti om bedre løn og bedre vilkår og antagelig også om støtte.

Regeringen har i sin regeringsperiode hidtil klaret sig med de sædvanlige kneb. Da man skulle have det dårlige mæglingforslag trukket i land, appelleredes der om at vise samfundssind, om at vise tålmodighed. Statsministeren indrømmer også i dag, at der har været båret ofre; det har der, og det bliver der. Gennem årene har der meget ofte været appelleret til, at danske arbej-